

JÉZUS SZÓL A KERESZTHEZ

Kárász Izabella

Kárász Izabella: JÉZUS SZÓL A KERESZTHEZ

Vállamra nehezül fatested.
Mindjárt leroskadok alatta.
De nem a fa nehéz.
Nem, más az, ami nyom...
Kereszt, ismerlek rég!
Olyan furcsa nekem,
Fávé merevültél, s itt vagy a vállamon!

Hisz ott voltál mindig, mióta e világon
Prófétautam járom, feláldozásra szánva.
Bölcsöm felett Damoklesz kardjaként ott lebegtél.
Ráhelek jajszavában te vijjogtál kegyetlen,
S ott voltál mindig vélem, mikor hiába szóltam,
Negyven nap, negyven éjjel a pusztában kísértél,
Ott voltál Péterekben, Júdások csókos száján,
Ott voltál a hozsannán, feszítsd meg-en keresztül,
Láttalak a keservek sok kínos éjszakáján,
Mikor Jeruzsálemről, Betlehemről beszéltem.
A hálátlanság metsző, csontfagyasztó jegében,
A mindhiába gyógyult sok beteg üres ágyán,
A vakok, bénák furcsa, fülsiketítő csendjén,
Kik láttak, jártak immár, de mégse hittek bennem!
Ott voltál a békétlen versengő, nagyravágyó,
Egymás torkát szorító tanítványaim vitáján,
Jeruzsálem feletti mélységes bánatomban.
A Gecsemánén mondott vércseppes könyörgésben,
Mikor az egyedüllét ijesztő sötétsége,
A félelem lidérce összerázott kegyetlen,
S a Pohár elém került, és ki kellett írtnem.

De hova lettél rólam?
A cirénei ember cipel tovább, de bennem
Mázsányi súllyal élsz még.
Én vittelek is mindig, és most is csak én viszlek,
Együtt fognak említeni téged velem mindig.

De felértünk a dombra.
Intenek. A vitézek,
Kereszt, szögelnék téged -
Engem végleg már egybe.
De harmadnap a hegyre
Figyelj csak, és meglátod,
Mit még senki nem látott:
Feltámadásomat!

Forrás: www.keresztenydalok.hu